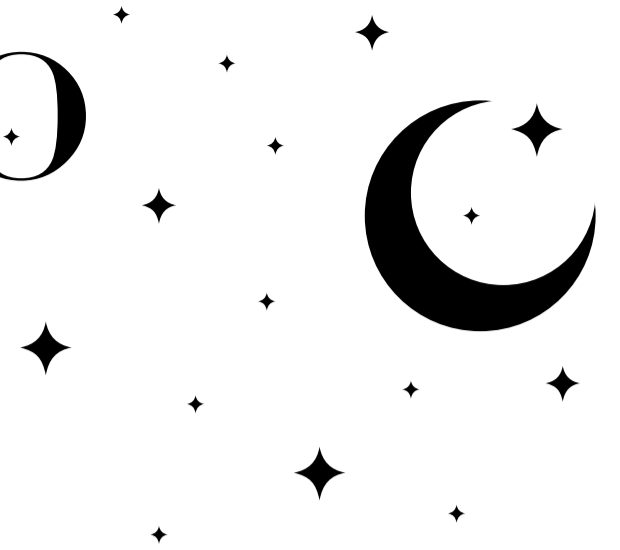

Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΕΙΝΑΙ Ο,ΤΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟ

ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΣΥΜΒΕΙ ΣΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΤΗΣ ΥΦΑΝΕΤ

Το κτήριο που βρίσκεται στην Ομήρου με Περδίκια γωνία, δεν είναι ένα εγκαταλελειμμένο παλιό εργοστάσιο υφαντουργίας. Ή τουλάχιστον ήταν μέχρι τον Μάρτη του 2004 που έγινε κατάληψη. Τότε κάποιος κόσμος αποφάσισε να μπει στο κτήριο, να κάνει πολλές (πάρα πολλές) εργασίες και να του δώσει ζωή. Από τότε και μετά στέγασε συνελεύσεις, συζητήσεις, εκδηλώσεις, συναυλίες, προβολές ταινιών, θεατρικές παραστάσεις, ένα τεράστιο πάρκο bmx και πολλά που δεν χωράνε σε λέξεις.

Κατά καιρούς προκύπτουν διάφορες απειλές εκκένωσης για την Υφανέτ. Είτε ενόψει της υποτιθέμενης μετατροπής της σε μουσείο, είτε στα πλαίσια εκκένωσης όλων των καταλήψεων στον ελλαδικό χώρο, είτε γιατί δεν μπορεί να υπάρχει τίποτα που να αντιτίθεται στη ζοφερή πραγματικότητα της ανάπτυξης και της κερδοφορίας. Κάποιοι επιμένουν να την παρουσιάζουν ως ένα εγκατελιγμένο αναξιοποίητο κτίριο που πρέπει να φτιαχτεί ώστε να παραδοθεί στην πόλη της Θεσσαλονίκης.

Αυτό που επιμένουμε εμείς να λέμε είναι πως η Υφανέτ δεν έχει πάψει να είναι ανοιχτή. Μόνο αν σταματήσει να είναι κατάληψη θα πάψει να είναι ανοιχτή. Θα μας πείτε γιατί. Και θα απαντήσουμε.

Γιατί ό,τι συμβαίνει στην Υφανέτ, είτε κάποια συζήτηση, είτε κάποιο νέο έντυπο, είτε κάποια συναυλία ή προβολή, γίνεται εδώ και 20 χρόνια, χωρίς αντίτιμο. Όλα λειτουργούν με ελεύθερη οικονομική συνεισφορά γιατί ξέρουμε πως δεν τη βγάζουμε σε ένα κόσμο που όλα γύρω ακριβαίνουν, εξευγενίζονται, γίνονται απρόσιτα. Γι' αυτό εδώ μέσα θέλουμε να μπορούμε να υπάρξουμε χωρίς τέτοιους περιορισμούς. Θέλουμε να αντιταχθούμε στην εμπορευματική αντίληψη των πραγμάτων και των ανθρώπων, δεν θέλουμε να μετράμε σε νούμερα ό,τι παίρνουμε κι ό,τι δίνουμε. **Επιλέγουμε να καλλιεργούμε την κουλτούρα της χαριστικότητας, να φτιάχνουμε σχέσεις που δεν θα μεσολαβούνται από την αξία, να μπορούμε να στηρίζουμε η μία τον άλλον γιατί ξέρουμε πως η αλληλεγγύη είναι ό,τι έχουμε.**

Είναι ανοιχτή διότι κάνουμε συνελεύ-

σεις, συναντήσεις κι εκδηλώσεις στις οποίες προσδοκούμε να έρθει κόσμος που έχει κοινές ανησυχίες μαζί μας, δεν χρειάζεται να συμφωνούμε στα πάντα άλλωστε, αρκεί να τα συζητήσουμε. Η ακρίβεια, το εργασιακό μας πλαίσιο, ο αποκλεισμός μας από το σύστημα περιθάλψης, οι σχέσεις εξουσίας που συναντάμε καθημερινά, η υποτίμηση και ο αποκλεισμός των μεταναστών από την κοινωνική ζωή και χίλια δυο, μας προκαλούν απέχθεια και θέλουμε να βρούμε τρόπους να τα αλλάξουμε, ή έστω να τους προκαλέσουμε ρωγμές. Όλες αυτές οι σκέψεις, όλες αυτές οι αγωνίες κάποιες φορές δεν μπορούν να στριμωχτούν στους καφέδες με τις φίλες μας ή στο διάλειμμα με κάποιο συνάδελφο. Θέλουμε να φτιάχνουμε και τους δικούς μας χωροχρόνους όπου μπορούμε να τα συζητήσουμε με τους δικούς μας όρους και χωρίς κάποιον πάνω απ' το κεφάλι μας να μας καθοδηγεί ή να προσπαθεί να μας νουθετήσει.

Όσον αφορά τις δημιουργικές μας ανάγκες και ιδέες, ξέρουμε πως ο κυρίαρχος πολιτισμός δίνει πληθώρα προϊόντων κατανάλωσης, αλλά πολλά απ' αυτά μας φαίνονται εύπεπτα, βαρετά και σίγουρα συχνά έχουν πρόθεση απλά να επιβεβαιώσουν τους διαχωρισμούς ανάμεσά μας. Ενάντια σ' αυτό τον πολιτισμό, στην κατάληψη διατηρούμε κινηματικό αρχείο, κινηματικό βιβλιοπωλείο, δανειστική βιβλιοθήκη, αίθουσα προβολής ταινιών, σκοτεινό θάλαμο και δομή studio. Μέσα από όλα αυτά δημιουργήσαμε μια αυτοοργανωμένη ταινία, ένα μουσικό μίχταρε και ετοιμάζεται ένα κινηματικό ντοκιμαντέρ. Και είναι πολύ όμορφο όταν βλέπουμε τι έχουμε καταφέρει να φτιάξουμε συλλογικά, που να μην έχει τίποτα να ζηλέψει από τα μανατζεριλίκια και τις εμπορευματικές σχέσεις που υπάρχουν στην κινηματογραφική και μουσική βιομηχανία.

Για άλλη μια φορά, η Φάμπρικα Υφανέτ απειλείται με εκκένωση και εμείς δεν μπορούμε παρά να είμα-

στε εδώ, με όλες τις δυνάμεις μας για να την υπερασπιστούμε. Γιατί οι ανάγκες και τα θέλω μας είναι πολλά κι η πραγματικότητα εχθρική. Αρνείται να μας τα χαρίσει παρά μόνο αν ξεδευτούμε με κάποιο τρόπο μέσα της, αν αφήσουμε στην άκρη όλες αυτές τις ποιότητες που θέλουμε να έχουμε μεταξύ μας. Επιμένουμε στις συλλογικές μας διαδικασίες γιατί όσο υπάρχουν οι αυτοοργανωμένοι χώροι και οι καταλήψεις τόσο οι ζωές μας αποκτούν άλλο νόημα και δεν βουλιάζουν στη δυστοπία που φαίνεται να μας επιφυλάσσει η πραγματικότητα. Αυτή η πραγματικότητα που διώχνει ανθρώπους από πλατείες για να βάλει τραπεζοκαθίσματα, που κλείνει με λουκέτα το πανεπιστήμιο για να αρχίσει να βάζει διδασκτρα, που ζητάει άδειες για να μπορέσουμε να διαδηλώσουμε για τη δυσαρέσκεία μας σε αυτά που μας υποτιμούν. Και ξέρουμε, πως όλοι αυτοί οι άνθρωποι που πέρασαν από την κατάληψη, μπορούν να καταλάβουν γιατί δεν φεύγουμε από δω.

Γι' αυτό καλούμε όλο τον κόσμο που έχει υπάρξει με οποιονδήποτε τρόπο στην Υφανέτ, είτε έχει βρεθεί σε μια συνέλευση ή μια εκδήλωση, είτε έχει τραγουδήσει ή δει μια ταινία, να στηρίξει την κατάληψη σε κάποια μελλοντική απειλή. Να ξαναβρεθούμε μαζί, με όρους αλληλεγγύης, να δείξουμε ότι ο χρόνος δεν τα ισοπεδώνει όλα και η καταστολή κι ο φόβος δεν θα είναι η μόνη πραγματικότητα. Οι καταλήψεις είναι κομμάτι των κοινωνικών αγώνων και είναι σημαντικό να καταλάβουμε πως δεν μπορούν να υπάρξουν χωρίς τη φυσική μας παρουσία.

Κι αν κάποιες φορές φαίνεται δύσκολο να συναντηθούμε για να αγωνιστούμε, **ξέρουμε ότι σίγουρα αξίζει.**

ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ
ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ
ΦΑΜΠΡΙΚΑ
ΥΦΑΝΕΤ